

va minute, înălțându-și ochii la cer, adausse : « împlinescă-se ânsă sânta ta voiă ! » Ast-fel, religio-sul bătrân, plin de suppunere către Dumne-deu, sufferiâ a queste aspre încercări cu o pațiență ad-mirabilă.

Să imităm dar și noi exemplul a acestui vir-tuos agricultor, și să ne deprindem a ne sup-pune fără murmure voinței lui Dumne-deu ; să di-cem qua și dânsul, când restriștea ne apăsă : « Dómne, împlinescă-se sânta ta voiă ! » Orî-quât de mare ar fi întristarea noastră, cea mai dulce con-solațiune que am puté afla, este a cugeta quô ea vine de la Quellu Pré 'naltu. Și în adevăr, de quâ-te-orî ne-am aflat în împregiurări grele, și am al-lergat la unî asemenea miđloc, liniștea îndată a renăscut în inima noastră, și ne-am stmțit mai fe-riciți ; am recunoscut cu grațitudine quô credința que am pus în bunătatea și înțelepciunea Crea-to-rului nostru, nu a fost deșértă ; și în fine quô adê-se-orî ênsuși amărâciunea a devenit unica sorginte a fericirii nôstre. Aquéstă resemnațiune dă inimei tótă puterea și liniștea sa ; quôci, que altă fericire pe aquest pământ se pôte compara cu încrederea în Dumne-deu ?

Aquéstă eră posițiunea tatălui Riemann ; și, cu tôte quô ellu nu vedea posibilitatea de a-și mai